

UIT DE SCHRIFT.

Stemmen.

.... een stem uit de hemelen, zeggende: deze is mijn Zoon, mijn geliefde.
Matth. 3: 17; Val. Marc. 1: 11; Luc. 3: 22.
.... een stem uit de wolk, zeggende: deze is mijn geliefde Zoon.
Matth. 17: 5; Val. Marc. 9: 7; Luc. 9: 35.
.... een stem uit den hemel, zeggende: ...
Joh. 12: 28.

Voor God was het niet genoeg, Zijn Zoon te zenden in de wereld. Die gezonden is, wordt ook gewezen, en die aangesteld is, ook voorgesteld. Die de stem Gods is, wordt door een stem Gods van boven aangekondigd, wel vele malen, en hemelsche profetie profeteert, dat hier de Profet is van den hemel. God wijst hem door stemmen aan, wiens ééne stem God zal aanwijzen in ieder woord.

Tot drie maal toe spreekt een stem over de stem. Telkens weer is er de muziek van hemelschen woordenvol over het hoofd van den gezondene van den Vader. Daar is een stem, als uit de Jordaan de gedoopte Christus verrijst en biddend zijn hand, zijn hart, zijn stem in dienst des Vaders stelt. Wederom scheurt scheurloos de hemel en spreekt Hij zijn stem; als op den lichtenden berg zich den doodsweg kiest Hij, die gruw van donkerheid en nacht, als niet één. En wanneer er slechts een enkele schrede meer is (tusschen Christus en den dood, dan grijpt de Christus naar het recht van den krijgsknecht, van den minsten laurling, en Hij wil niet sterven gaan, eer Hem de verwikkeling gegund is van het aangezicht zijns Zenders, eer zijn mond gegroet heeft Hem, om wien Hij sterven gaat; en ook dan ontsluit zich de zwiggende hemel en spreekt er van boven een stem (Joh. 12).

En telkens zijn er de menschen, en dringt door tot hun oor de stem, die spreekt, en die hun zielen zoekt.

En wie het leest, die merke er op. Hij schenke aan dit wonder alle aandacht, waarop zoodanige stem „van de hoogwaardige heerlijkheid“ aanspraak mag maken. Is hier niet, o omstanders, de spreuk waarachtig: een stemme Gods en niet eens menschen? Ja, zoo zult ge zeggen, die heerlijke stem draagt in zich het merk der goddelijkheid. En gij spreekt recht. Maar weet gij nu ook, dat het wezen van die vele stemmen ook in den Christus te vinden is, van wien de stemmen getuigenis geven? Weet gij wel, dat één wonder van goddelijke kracht zich vertoont in het spreken der stemmen en in de menscheit van den Christus?

Zie, als die stemmen spreken, dan komt u tegenover de hemelsche waarheid in een aardsche omkleeding. Dan kiest voor haar zelfgetuigenis Gods werkelijkheid den vorm der menscheit beperktheid. Dan is daar de stem Gods, niet gelijk haar verwonderd verneemt de dichter van Psalm 29, doch gelijk ze in haar dienst stelt de taal van den dag en de spraak van het land, waarop die menschen staan. Dan ontleent Gods stem de vormen, waarin ze spreekt, aan het Arameesche woordenboek en draagt zoo Gods getuigenis de wereld in.

En naar die wet ook zendt Hij Zijn Zoon in de wereld. Hij is niet slechts een, maar Hij is de stem van God, de weg, waarlangs Gods werkelijkheid in menscheit vorm komt tot de kinderen der aarde.

Zoo is er om de ééne stem, die in Christus spreekt, de veelheid der stemmen, die van den Christus getuigenis geeft.

En in het mysterie van de stemmen, die de Stem Gods prijzen, is, zoo gij wilt, u het geheimenis ontdekt van Christus en van de verlossing, die in Christus Jezus is.

Want wie is eigenlijk Christus? Is Hij alleen de wegwijzer of is Hij de weg? Is Hij prediker der waarheid of zelf de waarheid? Is levensleeraar Hij, of is Hij zelf het leven? Is Hij bereider van het hemelsche brood of is Hij, Hij zelf, het brood des hemels?

Hoor, nu antwoorden de stemmen.

Hoort Hem, hoort Hem, zoo spreken ze. Christus is degene, in wien de wet der stemmen is vervuld. Hij is de spreker, die Gods diepen ons verklaart. Gods eeuwige Woord neemt in Hem menscheit aan; voor menschenooten wil het klinken en daarom stelt het in zijn dienst menschenooten en gaat tot een denkvorm van een menscheitziel in.

Dat is van deze stemmen de jubel: ze zeggen, dat in Christus Gods waarheid het kleed der aarde neemt, om in deze beperking zich door menschen te laten grijpen en zich te doen verstaan. En zoo vaak een stem de stem aanwijst, zoo dikwijls zegt de hemel, dat Christus is de spreektrumpet des hemels. Hij komt spreken, zeggen, wijzen de waarheid en het brood, den weg en het leven, die van boven zijn.

Zie, dat antwoorden de stemmen.

Maar wee u, indien gij voldaan zijt. Want o, indien Christus alleen Gods spreker, en niet de sprake zelf van God ons is, als de wet, waarnaar Hij in de wereld komt, niet een meerdere is dan die, welke in die stemmen spreekt, zie

dan zijn die stemmen van al wat klinken kan, het meest verschrikkelijke. Als evangelie in zegen opgaat, als in wegwijzer zijn de taak van Christus uitgeput is, als verlossing alleen maar is zeggen, prediken, o God, dan is hier het overvloedige en het is er van U. Dan is die prijs te duur, waarmee gij den stemmen des hemels volmaking geeft in de stem van vleesch en bloed. Want die stemmen, die rondom Hem heen ruischen, ze zeggen het ons, dat Gij machtig zijt, o God, om door hoorbare klanken menschenzielen te treffen, ook zonder dat vleesch wordt en zonder dat mensch wordt Gods eeuwige Zoon. Is alleen reeds zeggen, profeteeren, geluigen goddelijke verlossingsdaad, dan klagen die hemelstemmen God aan: want dan kan God spreken ook zonder het instrument van Christus' waarachtige menscheit. Dan kan God ook zonder Bethlehem en Golgotha ingaan tot de binnenkamers van schemerende zielen met Zijn goddelijke waarheid en Zijn eeuwige licht. Dan is hier — de overvloedigheid; maar in het godsdienstige mag niets overvloedig zijn; daar geldt de wet van het moeten. En als in deze vernedering, in den doorgang van Christus, den man van smarten, het niet-noodzakelijke is, dan zijn wij dood, dan is evangelie onduidelbare ergernis, en Gods daad in dien Christus wordt dan spel zonder den bitteren hoogen ernst van wat moet.

Maar daarom spreken dan ook de stemmen van die Stem, die meer is dan stemme Gods. Hoort Hem, zoo zeggen ze, want meer dan een stem is hier. Aan stemmen heeft niet genoeg de aarde, en klanken uit het hemelsche heiligdom scheuren wel den hemel, maar genezen niet de breuk der aarde. Verlossing, dat is niet alleen zeggen dat is ook een doen van God. Christus, die is niet alleen wegwijzer, maar ook de weg; niet alleen waarheidsbode, maar ook de waarheid; niet alleen levensdichter, maar vooral leven. Ik ben de weg, de waarheid en het leven. Ik ben het brood des levens.

Klinkt nu heider op, gij stemmen Gods. Zegt het ons: hoort Hem, hoort Hem. Want als gij getuigt van den Getuige, en als gij profeteerende zegt: hier is Gods Profet, dan verklaart gij u zelf voor ongenoegzaam en ge verklaart voor ongenoegzaam zonder meer wat deze Profet met u gemeen heeft. Menscheit klanken, wat halen ze ons, zonder menscheit vleesch, menscheit bloed, menscheit geest?

Nu weten wij, wat evangelie is. Nu is verlossing meer dan leer, zij is ook daad, werk van God. Nu kunnen duizenden hemelstemmen niet één mensch verlossen, als daar niet is die ééne stem, die meer is dan stem, die ook een daad, een offer wordt.

Zoo zijn de stemmen niets zonder de Stem, en vele woorden niets zonder het Woord, dat vleesch geworden is. Zoo is daar niets, dat niet noodzakelijk was in dat spreken van God, hetwelk geschiedt naar de wet van het Woord, dat in vernedering gaat.

Want zoo waarachtig als de hemelsche stemmen de Stem, die vleesch werd, niet overvloedig maken, doch met klem naar den Profet van vleesch en bloed ons wijzen, zoo waarachtig is christendom meer dan leer, en verlossing meer dan gehoor en Christus meer dan leeraar. Niet bij de catheder, maar bij het altaar vinden wij rust.

Nu gaan Gods klanken in de stemmen bedekken haar majesteit en beperken haar geweldigheid tot driemaal toe in den vorm van den dag en de taal van het land. Zoo gaat Gods boodschap naar de menschen toe en Gods geweldigheid omhult zich in nederigheid om onzenwille. Gods geluidssterkte is zachter dan de stem, die klinkt en des hemels spreken is sterker en schooner dan het instrument, waarvan zich God bedient. Zoo wordt de wet der vele stemmen voltrokken in die ééne Stem: Gods boodschap gaat in vernedering en Gods eeuwige gedachten zijn daar straks in gekern en gewezen van Gelbsemané en Golgotha.

Dat zijn de stemmen over de Stem.

En al die stemmen wijzen naar dien Eene, die in zijn hoogste zwijgen ter sterkte spreken zal, en zoo zal tonen, dat verlossing offer is, offer en offerspraak, daad en woord. Wie de stemmen hoort, die hoort van een kruis, en —

O Stemme van 't houtene Kruis,

O stem van het houtene Kruis,

ik vraagde zoo dikwijls, ik vraagde en ik bad, en de antwoord is altijd: het Kruis.

K. SCHILDER.

KERKELIJK LEVEN.

Het studeeren der Ouderlingen.

IV.

Van twee gedachten behoort men dan bij de onderhavige kwestie uit te gaan.

Vooreerst van deze, dat de levenswijze, welke ieder ouderling moet sieren, voortdurende studie niet kan missen.

Vervolgens hiervan, dat deze studie niet zóó mag worden ingericht, dat ze de levenswijze verlikken zou.

Maar hoe kan dan de studie door den ouderling het best worden aangevat?

Het vraagstuk over de opleiding tot ouderling ga ik voorbij.

Dat raakt ons onderwerp feitelijk niet.

Het is hier niet in het geding of de ouderling een bijzonderen cursus moet volgen, vóór hij in het ambt wordt bevestigd, of zooals anderen voorstellen definitief in functie treedt.

Maar waarop zijn studie moet gericht wezen, als hij reeds in het ambt staat.

Het bevestigingsformulier spreekt niet over de noodzakelijkheid eener opleiding, maar wel over het voortgezette onderzoek, waartoe de ouderling verplicht is.

Evenmin als de predikant mag ook de ouderling ooit ophouden te studeeren. Beider studie zal vanzelf een geheel ander karakter dragen. De predikant is in den regel een wetenschappelijk gevormd man. De ouderling in den regel niet. Daarom zullen ze ook, hoewel het voorwerp van onderzoek hetzelfde is, verschillende middelen gebruiken.

En daarover gaat het hier.

Trouwens, over de opleiding tot het ouderlingenambt heeft mijn mederedacteur, Dr Dijk, kort geleden in dit blad in zijn artikelenreeks „De beproeving tot het ambt“ reeds gehandeld.

Hij kwam daarin tot de conclusie, dat zulk een opleiding niet verkieslijk is, omdat de voordeelen tegen de nadeelen niet opwegen.

Met deze conclusie ben ik het van harte eens. Ik wil aan de redenen, welke hij opnoemt, nog deze toevoegen, dat zulk een opleiding maar al te licht een intellectueel karakter zou dragen, dat onze ouderlingen al spoedig zouden worden volgestampt met tweede- of derde-hands geleerdheid, waarmee zij in de praktijk blunder op blunder zouden slaan.

Zulk een oplossing zou hun m.i. een olifant thuis sturen.

Anders staat het met een door velen gewenscht Ouderlingenblad.

Want dat zou niet de geschiktmaking tot het ambt bedoelen, maar het voortlichten van hen, die reeds in het ambt dienen.

Hier hebben we werkelijk een van de middelen, welke worden aanbevolen om de ouderlingen in hun voortgezet onderzoek behulpzaam te zijn.

Nu behooren al zulke middelen ons welkom te wezen.

Mocht er een ouderlingenblad uitkomen, ik zal zijn verschijning met vreugde begroeten.

Maar of het levensvatbaar zal hebben?

Dat hangt er geheel van af, hoe het ingericht wordt.

Als bij de oprichting het beeld voor oogen zweeft van het Diaconaal Correspondentieblad, zal het dunkt mij een doodgeboren kindeke zijn.

Het Diaconaal Correspondentieblad werkt uitnemend.

Onze diakenen zouden het niet gaarne missen. Het beantwoordt zoo geheel aan zijn doel.

Maar wanneer men voor de ouderlingen in imitatie daarvan heil zoekt, zou de mislukking voor de deur staan.

Allereerst mag niet vergeten worden, dat de diakenen een afgesloten college vormen.

De ouderlingen niet. Deze vormen tezamen met de Dienaren des Woords den kerkeraad. Hun aangewezen raadslieden en voorlichters zijn hun predikanten. Een ouderlingenblad zou licht aanleiding kunnen geven tot het passeeren van eigen dienen, als men raad wil inwinnen om de opinie van andere predikanten tegen hen uit te spelen.

Daarenboven zijn de aangewezen colleges van advies de meerdere vergaderingen. Daar kan men zijn licht opsteken in wat ter behandeling van kerkelijke zaken duister is.

Daarom hebben de ouderlingen een correspondentieblad, gelijk de diakenen, niet noodig.

Iets anders zou het wezen, wanneer er een blad voor vragen, het kerkrecht betreffende, het licht zag. Maar dat zou dan vanzelf geen speciaal ouderlingenblad zijn. Wilde het slagen, dan zouden de hoogleraren in het kerkrecht daarvan de redactie op zich moeten nemen. Zij zouden zich op die manier misschien tijd kunnen besparen, door adviezen, die ze thans aan afzonderlijke personen of kerkeraaden verstrekken, in druk vast te leggen en bij gelijksoortige gevallen naar een vroeger gegeven inlichting te kunnen verwijzen. De uitgave van Rutgers' kerkelijke adviezen geeft aan deze idee groote aantrekkelijkheid. Bij het lezen daarvan rijst de vraag: waarom mochten we niet eer daarvan profiteeren? Des te meer pleit ertvoor om onzen hoogleraren te verzoeken reeds bij hun leven hun adviezen te publiceeren, opdat zij de actualiteit niet voor een deel verliezen.

Doch dit gaat buiten het ouderlingenblad om. En wat zou men overigens daarin willen opnemen?

Bijna al wat den ouderling interesseert, interesseert heel de gemeente.

Onderwerpen als huisbezoek, jeugdbearbeiding, zending en evangelisatie worden daarom in al onze grooere kerkelijke bladen besproken.

Wij kunnen ons geen ouderlingenblad denken, dat in deze boven onze gewone bladen kan uitbieden.

Nog bewijs het recht, Voor

— K. Ongepaar De

m. z. re. v. S. v. z. be. ke

Hie. Ten reform. gaven. Kerk. van d. Kerk. leiden. actie. vrager. beston. Doleur. schrijv. standp. te ges. is gev. heel k. schem. nen. 3. werke. buigen. van d. bezwa. de Ch. Ten. hier w. lement. een c. dit in. dit sp. Ten. de twe. bewegi. eenig. Kerken. wederz. wierp. Gerefo. ging h. leerend. Wij. te hal. ons o. moet l. En r. zijde:

als sta.

Ook. De k. Late. Die. af.

Ze. stichte. Deze. Kerk. ken, g. Het. reform. aan.

Daar. Zij v. Tet. Wij. den.

Aan. waarhe. Met. van Bo. Mils. blauw. plaatst.

UIT

h. e.

V. K. ken. Het. gvan m. orf.